

Arrest

nr. 215 272 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. SAMPERMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of"

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vooreerst vast dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen met de Servische autoriteiten fundamenteel wordt ondermijnd door de oproepingsbrieven die hij neerlegt ter staving van zijn relaas. De inhoud van de oproepingsbrieven strookt immers niet met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, aldus de commissaris-generaal die toelicht dat een aantal van de in de oproepingsbrieven vermelde artikelen niet voorkomen in het Servische strafwetboek en strafprocedurewetboek. Aan de door verzoeker neergelegde oproepingsbrieven kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht, zo oordeelt de commissaris-generaal en hij merkt verder op dat verzoeker door het indienen van die documenten, waarmee hij zijn relaas wil staven, maar waaraan echter niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht, geprobeerd heeft de Belgische instanties te misleiden. De geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag wordt, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker geenszins op de hoogte is van het verloop van de juridische procedure waarin hij beweert verwickeld te zijn. Verzoekers gebrek aan interesse betreffende de kern van zijn relaas doet ernstig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, zo meent de commissaris-generaal en deze besluit vervolgens dat gelet op het geheel van de vaststellingen, er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met de Servische autoriteiten.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker gaat immers niet in het minst in concreto in op de motieven uit de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich daarentegen louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter geenszins de bevindingen van de commissaris-generaal weerlegt of ontkracht.

Zo stelt verzoeker thans in zijn verzoekschrift zeer algemeen dat "Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft verzoeker duidelijk aangetoond en tevens documenten voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker door voorzitter te zijn van een politieke partij vervolgd wordt", doch laat hij de motivering in de bestreden beslissing geheel ongemoeid, waarin omtrent de door hem neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld:

"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met de Servische autoriteiten fundamenteel ondermijnd wordt door de oproepingsbrieven die u neerlegde ter staving van uw relaas. U verklaarde dat u een eerste oproepingsbrief van de politie had ontvangen op 24 april 2018 en dat een tweede oproepingsbrief, ditmaal van de rechtbank van Vranje, bij u thuis toe kwam wanneer u reeds in Kosovo verbleef (CGVS, p. 6-8). U stelde dat u in deze brieven door de Servische autoriteiten beschuldigd werd van onder meer het willen aansluiten van een deel van Servië bij een ander land (CGVS, p. 14). In de door u neergelegde oproepingsbrieven wordt er verwezen naar een aantal artikelen van het Servische strafwetboek en strafprocedurewetboek. Er dient echter vastgesteld te worden dat de inhoud van de oproepingsbrieven niet strookt met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd. Zo komen een aantal van de vermelde artikelen in deze oproepingsbrieven niet voor in het Servische strafwetboek (2005, gewijzigd 2014) en strafprocedurewetboek (2011, gewijzigd 2014). Het gaat om de artikels 173 § 2 en 325 § 1 van het Servische strafwetboek en artikels 226 § 7, 183 § 2 en 3, 442 § 3 en 281 § 5 van het Servische strafprocedurewetboek. Gelet op deze vaststelling kan er dan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht aan de door u ingediende oproepingsbrieven. Door het indienen van documenten (waarmee u de kern van uw relaas wil staven) waaraan niet de minste bewijswaarde kan gehecht worden heeft u geprobeerd de Belgische instanties intentioneel te misleiden. Gelet op het feit dat de betrokken documenten handelen over essentiële aspecten uw asielrelaas, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd." Deze vaststellingen blijven derhalve, nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, onverminderd overeind.

Verzoeker werpt evenmin een ander licht op het motief in de bestreden beslissing, en onderneemt ook hiertoe niet de minste poging, waarbij wordt gesteld dat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij geenszins op de hoogte is van de juridische procedure waarin hij beweert verwickeld te zijn.

Een verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie in het land van herkomst, zoals te dezen verzoeker in zijn verzoekschrift naar het als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde uittreksel van een document getiteld "Key findings of the 2018 Report on Serbia" van de Europese Commissie van 17 april 2018, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te ontkrachten.

Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij politiek actief was in haar land van herkomst en dat dit blijkt uit de documenten die zij heeft ingediend. Verzoekende partij wijst er op dat geen rekening werd gehouden met deze elementen en stelt dat ook het feit dat Servië geen democratie is, geen rechtstaat is, mee in rekening moet gebracht worden bij de beoordeling van haar vrees. Verzoekende partij is van oordeel dat de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden gelet op haar profiel.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 13 november 2018 opgenomen grond: *"Verzoeker gaat immers niet in het minst in concreto in op de motieven uit de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich daarentegen louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van*

algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter geenszins de bevindingen van de commissaris-generaal weerlegt of ontkracht.

Zo stelt verzoeker thans in zijn verzoekschrift zeer algemeen dat "Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft verzoeker duidelijk aangetoond en tevens documenten voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker door voorzitter te zijn van een politieke partij vervolgd wordt", doch laat hij de motivering in de bestreden beslissing geheel ongemoeid, waarin omtrent de door hem neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld:

"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met de Servische autoriteiten fundamenteel ondermijnd wordt door de oproepingsbrieven die u neerlegde ter staving van uw relaas. U verklaarde dat u een eerste oproepingsbrief van de politie had ontvangen op 24 april 2018 en dat een tweede oproepingsbrief, ditmaal van de rechtbank van Vranje, bij u thuis toe kwam wanneer u reeds in Kosovo verbleef (CGVS, p. 6-8). U stelde dat u in deze brieven door de Servische autoriteiten beschuldigd werd van onder meer het willen aansluiten van een deel van Servië bij een ander land (CGVS, p. 14). In de door u neergelegde oproepingsbrieven wordt er verwezen naar een aantal artikelen van het Servische strafwetboek en strafprocedurewetboek. Er dient echter vastgesteld te worden dat de inhoud van de oproepingsbrieven niet strookt met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd. Zo komen een aantal van de vermelde artikelen in deze oproepingsbrieven niet voor in het Servische strafwetboek (2005, gewijzigd 2014) en strafprocedurewetboek (2011, gewijzigd 2014). Het gaat om de artikels 173 § 2 en 325 § 1 van het Servische strafwetboek en artikels 226 § 7, 183 § 2 en 3, 442 § 3 en 281 § 5 van het Servische strafprocedurewetboek. Gelet op deze vaststelling kan er dan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht aan de door u ingediende oproepingsbrieven. Door het indienen van documenten (waarmee u de kern van uw relaas wil staven) waaraan niet de minste bewijswaarde kan gehecht worden heeft u geprobeerd de Belgische instanties intentioneel te misleiden. Gelet op het feit dat de betrokken documenten handelen over essentiële aspecten uw asielrelaas, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd." Deze vaststellingen blijven derhalve, nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegt, onverminderd overeind.

Verzoeker werpt evenmin een ander licht op het motief in de bestreden beslissing, en onderneemt ook hiertoe niet de minste poging, waarbij wordt gesteld dat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij geenszins op de hoogte is van de juridische procedure waarin hij beweert verwickeld te zijn.

Een verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie in het land van herkomst, zoals te dezen verzoeker in zijn verzoekschrift naar het als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde uittreksel van een document getiteld "Key findings of the 2018 Report on Serbia" van de Europese Commissie van 17 april 2018, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt." Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van haar vluchtrelaas en wijzen op de door haar bijgebrachte documenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekende partij is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekende partij aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst van verzoekende partij, en na een grondig onderzoek van alle door haar afgelegde verklaringen en de door haar overgelegde stukken besloot de commissaris-generaal op goede gronden dat er in hoofde van verzoekende partij geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS